

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Ožěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će
F.

Šserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihcizšcžeńni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

8. njedžela po šwjatej Trojizny.

Šap. št. 8, 26—39.

Prěni pohan budže tu š kšhesćizjanom, komornik š Muriskeje. A džěń a bóle šo dopjelnja, šchtož je hodowny jandžel prajil: „Ja pschipojedam wam wulke wješele, kotrež šo wšchemu ludu doštanje; pschetož wam je šo džěnša tón Šbóžnik narodžil.“ Haj, Šesuf tón Šbóžnik niz jeno ša jedyn lud, ale ša wšcikke ludny, niz jeno ša židow, ale tež ša pohanow. „Bóh chže, šo by wšcikkim čłowjekam pomhane bylo.“ A tak je licžba kšhesćizjanow w lěštotetkach rostła, woni šu pschischli se židow a pohanow, šo bychu šwoje kolena šhibowali psched tym Knjesom a wu-
mawali, šo je Šesuf Šhryštuš tón Knjes š čžešći njebjeskeho Wótza. Tak bu tež ty š kšhesćizjanom. Ale šy to woprardže? Šy ty Šesufa namałal, šo je wón twój Knjes a Šbóžnik? Dha wšcack dyrbiš kaž tón komornik Šesufa pytacž a po šwojej dróšy š wješełoscžu čžahucž.

Duž pruhuj šo džěnša:

Šsym ja Šesufa namałal, šo je wón mój Knjes a Šbóžnik?

1. Šsym jeho šwěru pytał?

2. Čžahnu š wješełoscžu po šwojej dróšy?

1. Šak je tola komornik š Muriskeje Šesufa ša šwojeho Knjesa a Šbóžnika namałal, hdžež je jeho šwěru pytał! Šchto tutón komornik běšče? „Móžny kraloweje Šandazeš w Muriskej, kotryž běšče na wšcikke jeje šchazy postajeny.“

Šotajkim bohaty, wošebny knjes wón běšče, kiž měješče wulku čžešć pola čłowjekow. Ale njebě dha to došć k jeho šbožu? Wty tola wěmy, kał jich nětko wjele šwoje žyłe šbože jeno w tym pytaju. Prawje wjele šemškich kubłow wobšedžecž, tudy mjes čłowjekami móžni a čžešćeni byčž, na to jeno myšla, wo to šo próžuja. A tak šo wo duchowne, njebjeske wězy, ša šbóžnosć šwojeje dušče, šo bychu bohaczi byli w Bosy, dale nještaraju. Š wy ša-šlepjeni, šawjedženi čłowjekajo, kiž macže kamjenje ša šhlěb, kiž šo se šlodžišnamy šemje špokojecže, hdžež móžecže nje-
bjeske, nješachodne kubla wužiwacž! „Šytaj jeno Šesufa, ničšo druge njepomha.“ Komornik je to čžinił, wón čžyšče pschi šwojim šemškim bohatswje tež bohaty byčž w Bosy. Tak běšče do Šerufalema pschischol, šo by šo k Bohu modlił. Šchto je jeho runje do tuteho města pošafal? jeho š žyła k temu wabił, po Bosy šebi žadacž? Bóh šam, kiž ma čłowške wutrobny w šwojej mozy. Šon, kiž chže, šo by wšcikkim čłowjekam pomhane bylo, njeje jim jeno w šwojim Ššynu pomoznika wobradžil, ale jich nětko tež k njemu woła. A šchtož čłowjek čžinicž dyrbi, na tutón Boži hlóš poškuchacž, to je komornik čžinił. A tak je wón w Šerufalemje wjele rjaneho, wutrobu natwa-
rjazežo widžil a šlyšcal. A ta lubošć k Bohu, to pošnacže Šesom Šhryšta bě w jeho wutrobje rostko. Šeho dla bě šebi tež profetu Šesajafa kupil a w nim čžitasche. A Bóh pošla jemu šwojeho wuczobnika Šilipa, tón jemu wšcicko, šchtož njemóžesche šrošymicž, wuloži a předomasche jemu ewangelion wot Šesufa. A žohnowanje tuteho rošwucžo-

wanja? Komornik dżesche: „Ja wěrju, so Jesuś Ahrystuś je Boži Ssyn.“ A wón da so wufschćizic a bu s fšchesczijanom. Haj, pytajće jeno, a wy namafacze. Sprawnemu dawa Bóh radzenje. D zohnowany dzeń w žiwjenju komornika, hdžez bė Jesuśa namafal! Masch tež ty jeho hižom, so je wón twój Anjes a Sbožnik? Ssyn ty jeho pytal? O, wołal a prośyl je huſto tež tebe twój Bóh. Twój luby starschiski dom, hdžez je so pobožna macz s tobu modliła a śwěrnny nan cze napominal, hdžez by jemu wohladal so k Bohu modlicz a k Jesuśej we wěrje so dżerzecz a w nadžiji k njemu wumrjecz, kať bėſche ſa tebe Boži hłóſ: myſl tež na njebeſke, pytaj to, ſchtož je horſach! A twój wuczer w ſchuli, kiž je tebe ſe wſchej śwěrnnoſczu we wěrje roſwuczował, twój duchowny w paćerſkej wuczbje, kiž je tebi Jesuśa jako Božeho Ssyna, twojeho Anjesa a Sbožnika pſched woczi ſtajał, kať ſtaj chynłoj bycz twój Filip! A pſches ſwony twojeho Božeho doma, kať je cze chynł twój Bóh wołacz do Jeruſalema, ſo by so tam k Bohu modlił a pſches wěru pſchezo hłubſcho w Jesuśu ſakorjenil! Ssyn ty hlyſchal, maſch Jesuśa? Njeje czi huſto tež potaſal, kať ſachodne je wſchitko ſeńſke, kať njewěſte a njedoſahaze k prawemu ſbožu, ſo by to polne ſbože w Jesuśu pytal? Ssyn to cžinil? Je tež twoje wuſnacze: Ja wěrju, so Jesuś Ahrystuś je Boži Ssyn? Aſchcženy by ty, by pať tež wěrjazn? Bože ſłowo maſch ty, a to w lubej maczernej rēczi, ſa tunje pjenjeſy móžeſch ſebi bibliju kupicz. O kajka Boža dobrot! Wužiwaſch ju? Maſch ſwoju ſerbſku bibliju jako śwěrnny podpjeru a cžitaſch ſe ſwojimi dżeczimi w njej, hdžez Jesuś ſam praji: „Wobhończe so w piſmje, to ſame je, kiž wo mni ſwědczi.“ Cžim bóle by w bibliji ſałoženy, cžim wjetſcha budže twoja wěra. Hłaj tola, lube dżeczjo, liſt ſwojeho lubeho nana, ſwojeje lubeje maczerje, kať rade, kať huſto jón cžitaſch, hdžez by w zuſbje! Tak dyrbjeli tež my jako Bože dżeczji bibliju, tutón liſt naſcheho Wótza s njebeſkeje domiſny, radny, nutrnje, pod modlitwu cžitacz, s tym žadanjom, hlyſhecž, ſchto tón Anjes praji, a tať jeho pſchezo lěpje ſeſnacž a bóle lubowacz k ſwojemu mērej a ſbožu. Cžinimy to? Pytamy tať teho Anjesa, hdžez Bóh naſ cžehnje a proſy a woła? Wuſkupujemy tať ſwój hnadny cžaſ, kiž so rucze minje, k ſwojemu ſbožu? O kajka je to ſrudoba, ſchtož nima žaneho Sbožnika, hdžez hjes pſchihota na ſwěcze so jemu ſmjertna nóz pſchibliži. Aſe ſbožowny tón, kiž je Jesuśa namafal, ſo ma jeho ſa ſwojeho Anjesa a Sbožnika, tón cžehnje s wjeſeloczu po ſwojej droſny.

2. Tak bė pola komornika, kať naſch teſt praji. Pſches Jeſom Ahrysta, kotrehož bė namafal, mējeſche nētt mēr s Bohom, bėſche ſebi wodacža ſwojich hrēcchow wěſty, a tajka wěſtoſcz cžini cžlowjeka wjeſeleho. Nētt mējeſche tež w Jesuśu ſawdawoť Božeje luboſcze, ſo móžeſche so teje ſameje ſtajnje troſchtowacz w tym pſchewědcženju, wón ſo mnu derje mēni we wſchēm, ſchtož cžini, a to tola jara ſwjeſela a ſmēruje pſchi wſchitkej ſhoroczi, nuſy, ſrudobje a ſtaroczi. Nētt mējeſche w Jesuśu, kiž bė po-ſluſchny byl hacž do ſmjercze a w luboſczi k Bohu a k cžlowjekam ſwoje žiwjenje wjedł, kraſne ſnamjo praweho žiwjenja, to ſame nētt tež wjeſcz w ſwjatoſczi a prawdoſczi druhim k wužitku a zohnowanju, a tajke žiwjenje ſbudži tola ſpokojnu a wjeſelu myſl. Nētt mējeſche w Jesuśu, kiž je wot ſmjercze ſtanył a je žiwny, tu wěſtoſcz wēcžneho žiwjenja, ſo tež jeho pucz horje dže do njebeſ k wēcžnej

ſbožnoſczi a kraſnoſczi, a tajka wěſtoſcz tola jara ſwjeſela pſchi wumrjeczu a ſmjerczi lubnych cžlowjekow. Haj, tať ſu wěrjazn ſchesczijenjo ſtajnje wjeſeli cžlowjekojo, hdžez tež je jich wjeſelocsz druha hacž ta pola dżeczji ſwěta. We ſebi maju mēr s Bohom, kotryž ſwět ani dacž ani wſacz njemóže, wſſche so lubeho ſwěrneho Wótza, kiž jich mudrije a hnadnje wodži, jich ſchituje a ſaſtara, wołoko so lubeho Sbožnika, kiž jich ſaſtupuje a k wſchemu ſwjatemu a dobremu ſahorja, pſched ſobu rjanu njebeſku domiſnu, kotrejž napschecziwo krocza pſches dobre a cžezke dny tuteho ſnadneho ſeńſkeho žiwjenja. Kať kraſnje je, bycz wozza Ahrystuśowa a na paſtwu ſwěrneho paſtyrja hič; tu namafa te najrjeńſche lući a pije ſe žórka žiwjenja, ma mēr, troſcht a dżeczatſtwo s jeho ruki, ſo dary tamneho ſwěta woptawa: Haj, tu ma tajke žiwjenje, kiž je polne wjeſela a wobſtajnje traje. Cžehnjeſch tež ty tať s wjeſeloczu po ſwojej droſny, dokełž maſch Jesuśa? Ach, ſo by tať bylo! Tón Anjes cžin naſ wſchitkich wjeſelnych wěrjaznych podrožnikow tudy a junu ſbožnych njebeſkich wobydlerjow! Hamjen.

S. w M.

Njedzeli wjeczor.

Dobru nóz, o njedzela,
Ty mi ſame ſbožo da:
Napoſ s Božej ſtudnicžki,
Božu hnadu ſa hrēcchi!

Miłoſcz, ſmilnoſcz njebeſka
Nječ mi nětko pſchewod da,
So ja s Božej pomozu
Tydžen ſtorny wobſantnu.

Džak czi, Anjeze, ſanoſcha
Duſcha ſa khlėb žiwjenja,
Kotryž dženſa bohacze
Mi mój Sbožnik lamať je.

So pať ja tež žiwny bym
So tym ſłowje hlyſchany, mje,
Boži Duch nječ bylni mje,
Spožcz mi jaſne poſnacze.

Dobru nóz měj, njedzela,
Moja duſcha pokoj ma;
Wuklinčate ſwony ſu,
Esměrki k ſemi padaju.

Sunu ſwjedžen rjenišchi
Eswjeczu w tamnej kraſnoſczi,
Hdžez mi ſbožna njedzela
S Božej hnadu ſaſwita!

K. A. Fiedler.

Sbožne domojhicze Boſczina Bacha.

S „Miſ. Póſla“ lubym cžitarjam k natwarjenju podal F.

So ſantora pſchi Tomaſchowej zyrkwi w Lipſku mējachu we ſwojim cžaſu wulzy ſlawjeneho muža: bėſche to Boſczin Bach, kiž najkraſniſcho na piſchczelach hrajeſche a kiž na ſtare dny wo-ſlepi. A temu pſchindže 1. januara 1750 jeho ſtary pſcheczal, duchowny D. Deylink. Saťo so tón ſtareho Bacha wopraſcha:

„Kaha so wam wjedze, luby pscheczelo? Kaha scze nowe leto nastupit?“ wotmolwi tuton:

„„Zyle derje i Bozej hnadnej pomozu. Tola so mi praji, so budze tuto leto moje poslednje.““

„Kaf?“ duchowny praji, „je so wam wostudzilo abo je was dowerenje wopuschczilo, so taf reczicze?“

„„D luby pscheczelo, kaf mोजecze febi wo starym Bachu tajke myhlicz? Mi dyrbjalo so wostudzicz, hdyz hym taf wjele hnadny wot Boha shonit? Kaf njedyrbjal tez ton khelich picz, kotryz je mi jeho mudroszcz nalala, a so Bozej swernosczi njedowericz? To stareho Bacha hubjenje snajecze. Kaf mohł so njedowericz, so ton kiz je dotal pomhal, budze mi tez dale pomhacz a mi tez moz dawacz, njescz, schtoz je mi pschihotowal.““

„Haj, haj, to febi wschaf myhlich, moj wutrobny pscheczelo“, duchowny wotmolwi; „ale prajcze mi tola, kaha wy na to pschidzeczze, so budze tuto leto poslednje wascheho ziwjenja?“

„„To chzu wam prajicz,““ stary Bach dzesche; „„jako tuto ranje se swojej swobjbu saspewach: Nekt i Boha saspewajmy, czescz temu Knjesej dajmy — a k tej schtuczzy pschidzeczmy: Eso dopomni wopuschczenyh! dha so mi w mojej duschi prajesche: to borsy twoje dzeczzi tez budza. Duz njemozach dale spewacz; spochi mi w duschi kinczesche: Eso dopomni wopuschczenyh!““

„Ale njeje werno“, duchowny rjekny, „wy febi teho dla zaneje staroszcze njeczinicze?“

„„D kaf mohł to?““ Bach wotmolwi; „„wschaf wem, so fmy stajnje w Bozej ruzny, a tym, kiz jeho lubuja, dyrbja wschitke wazy i lerschemu kluzicz. Wem a czuju, so budze won wotz mojich dzeczzi a tez satarat mojeje zony. Njedyrbju wericz, so starsch:ch zohnowanje nad dzeczzi wotpoczujete? Za njepraju to sam wo febi, to by khrobloscz byla; ja to praju i pohladom na swojeho njebozczickeho nana, kiz je mje wschjednje k bohabojoszcz wodbiz. Kozde ranje, hdyz na swojim stole bedzesche, dyrbjach so mjes jeho koleni stupicz a so modlicz a na naschu njebozcziczkul macz spominacz. Duz wostanu tez dzenska pschi tym: Ton Knjes je moj pastyr, na niczim ja nusy njesmaju.““

Nekt duchowny jemu do recze padnywschi praji: „Slyschczze, luby pscheczelo, kaf, hdy by wam knadz tola ton hnadny Knjes widjenje saho spozczicz chyzł, njebyschczze so nad tym wjebelil?“

„„Ach, wescze bych jeho khwalil a so jeho swjatemu mjenu dzakowal. Ale kaf dyrbjalo to mozno bycz?““

„W naschim Lipsku“, duchowny dzesche, „je w tu khwilu wuwolany woczazy lekar i Londona. Wschitzy waschi pscheczeljso fu jeho nadbchowali, swoju wustojnoscz nad wami spytacz, a won je hotowy, to czinicz. Chzczze jemu dacz spytacz?“

„„W Bozim mjenje!““ stary Bach stroschtuje dzesche.

Ton wazny dzen pschidze. Wjele pscheczelow so na fantornju shromadzi. Ale operacija so njeradzi. Zako lekar po schturyoch doklich dnjach sawjas wot woczow wsa a so dzeczzi lubeho nana wopraschachu: Mोजesch naß widzczez? dyrbjachu to zalofne klowo klyschczez: „„Knjesowa wola so stan! Niczo njemozu widzczez.““ Hyschczze druha operacija so tez lepje njeradzi, wjele bole nektu pokne woblepijenje pschidze. Zako wschitzy wokolostejazy teho dla plachchu a chyzchu staremu Bachej wutrobu czezku czinicz, won praji: „„Saspewajcze mi radicho moj najlubischi khelusch: Schtoz moj Boh chze, to dobre je, dha stan so jeho wola!““

Nad jeho woczomaj nektu czemna noz lezesche. Ale czim bole so wot wonka czmische, czim bole so we nim swetlesche. Nad woczom jeho wery so njebo sweczsesche a tam horje jeho nektu se wschej mozu czehnjescche. Snylne stysanje jeho sapopadze, widzczez, schtoz wercjesche.

Sunu brjedz mehaza julija 1750 besche hizom neschto czaßa na swojim stole bedzo ruzny stysnywschi swojej njewidzazej woczzy

horje wobroczil. Duz swojemu fnynej Wjedrichej pschifafa, so by napißal, schtoz budze jemu do pjera prajicz. Ledom be tuton nektre noty napißnyl, duz k nanej rjekny: „Kaf, wofomhloßna motetta?“

„„Ach, moj fnyno, dzitwasch so nad tym? S tawshnt hloßami chyzł ja spewacz, schtoz pschefe mnje dze. Pój, podaj mi ruku a domjedz mje ke klaverej!““

Ssyn to sczini, a schedziwz, we swojej wutrobje sbozny, nektu, hdyz tez i tschepjetatej ruku, hrajesche, schtoz be fnynej do pjera prajicz chyzł. „„Haj, macze,““ won potom k swojej pobla bedzazej mandzelskej dzesche: „„Moje dny fu wotmerjene. Za czuju, so so moje stonczenje pschiblizuje. Ale mi so njesthyczze. Mojej woczzi sboznika widzitej, njedyrbjal rad czahnycz, so bych pschi khrystufu byl?““ —

„D njerecz taf, luby Bosczino“, jeho mandzelska hnuta saracza. „Schto dyrbjeli my czinicz, hdyz tebe wjazny meli njebychmy?“

„„Ton Knjes je wotz wschitkich wudowow a fytow. Won was njewopuschczzi, ani njestombzi. Za pak chzu temu Knjesej nowe haleluja spewacz. Pusczczze mje, pusczczze mje do kraja mojeho zadanja, hdyz so mojej woczzi saho woczimitej, so byschtej jeho widzitej w jeho krafnoszcz. Wostaj swoje rudzenje a spewaj so mnu: Pój, Jesu, poj, wesch, so hym wustal, so wotebjera moja moz.““

Zako tu schtuczku dale hromadze spewaschtaj a won k temu hrajesche, saracza Bach i jentym dobom i wjeßekym hloßom: „„Schtoha to je?““

Duz so jeho khettje wopraschachu: „Schtoha czi je, nanko?“

„„D ja mozü saho widzczez! Wulki hnadny Wotczze, ja njeßkym dostojny, so by ty pod moju tzechu schol! Widzu was saho, moji lubi! Kajtü hnadu chze mi ton Knjes psched mojim konzom hyschczze wopofasacz! Dzicze, sawolajcze mi wschitke naju dzeczzi, so mohł so na jich wohladanju hyschczze junu napascz!““

Borsy bechu dzeczzi hromadu a stejachu pokne radoscze wokolonona. „„D moje lube dzeczzi! Wy to wopravdze scze, kajtez hym was psched czasami widzal. Pójcze, pomhajcze mi Bozu dobrotu khwalicz, kiz je mi staremu klabemu muzej hyschczze junu swoju wulku moz sjewicz chyzł. Ach, hdyz je won nekt moju modlitwu wuflyschal, mohł ja hyschczze njewesth bycz, so mje won borsy k febi wosmje do wecznyh hetow?““

To bechu drje njenadzite, sbozne hodziny, zylke wobliczo be rosjaßnjene, luboscz wulata i njeßekim blyschczom; ale tuto spodzjawojomne wjeßele be jeno kaz saßweczjenje hwesdy, kotraz jemu czemnu noz rosskwetli. Boza ruczka jeho saja, czishe won swojej woczzi sandzeli k poslednjeje nozy wjeczor 28. julija 1750.

Sawostajeństwo pobożneho nana.

Luby fnyno, dzen so blizi, so ton pucz nastupju, i kotrehoz so nichto njewroczi. Ty so mnu hicz njemozesch a wostanjesch na sweczze, hdyz dobru radu trjebasch. Nichto wot naroda mudry njeje, czaß a shonjenje matej naß roswuczicz a czisczitej huno. Wschitko, schtoz so blyschczzi, stoto njeje, a ja hym widzal, so je nektora hwesda i njebo padnyla a so je so taf nektory kiz, na kotryz so nektoryzuli sepjerasche, rostamał. Teho dla chzu tebi prajicz, schtoz hym namafal a schtoz stej mje czaß a shonjenje nawuczitkoj! Niczo wulke njeje, schtoz dobre njeje, a niczo werne njeje, schtoz njewobsteji.

Czlowjek tudy domach njeje, won a wschitko, schtoz je i nim na sweczze, je zusej woli a moznemu knjesej podcziknjene. Njedaj so nareczczez, jako by febi sam radzicz mohł a sam najlepje ton prawy pucz snal. Njepojishej wutrobu na sachodnu wcz, dzercz so ja Boze dzeczze, so njebo niczo skcho wobeschol!

Prawda bo sa nami njeprasha, my mamy bo sa njej prashecj. Shtož mōžesč widžecj, to febi wobhladaŭ a načož swojej woczŭ; we tym, shtož bo widžicj njehodži, dđerž bo Božeho słowa. Wostan swěrnny we wěrje swojich wótzow a hŭdž jeje dla wschitku swadu. Wōh budže twoju wutrobu wōdžicj. — Njeboj bo psched nikim taŭ jara, kaž psched bobu samym. Pschetož nutskach w tebi bydli kudnik, kiž tebe njesjeba a jeho hłōf dyrbi tebi wažnišči bycz, dnyžli khwalba zplcho swěta a mudrosčj wschitkich starich ludow. We wschēm, shtož febi pomyslišči a priobdłwošmjesč, praschej bo najprjedy snutskowneho kudnika wo radu. Wōn pschi přēdku kaž njewinowate džeczo rēczi, ale hdyž jeho prawje čžesczišči, tebe jeho hłōf dale bōle rosmuczi.

Wufn rady wot druhich a hdyž bo wo mudrosčzi a čžlowškim sbožu, wo bohabojošči a pobožnosčzi rēczi, tam rady pschipošłuchaj; tola njewēr wschitko, shtož drush praja, pschetož wschitke mrōczalki wodu nimaja. Čžlowjekojo febi husto myšla, so nēscho samoža, hdyž mudrje rēcza. Temu paŭ njeje taŭ, mōj šyno; słowa bu słowa a hdyž bo se rta spēschnje wufuluja, tehdy wšmi bo na kēdžbu, pschetož lonje, kotrež wōs ŭ čžěžkim žitom čžahnu, pomału džeja. — Hdyž čže tebe shto mudrosčj wučicj, dha pohladaj jemu do woczow. Jeli so bo jemu sda, so nēscho wē, a njech je tež jara mudry a pschistojny, dha wostaj bo jeho. Shtož jedyn sam nima, to druhim dacj njemōže. A tōn mudry a swobodny njeje, shtōž bo ŭ tym wudawa, so mōže čžinicj, shtož čže; ale tōn je mudry a swobodny, kiž to čže, shtož čžinicj dyrbi. Tōn nihdy mudry njeje, komuž bo sda, so wschitko wē, ale tōn, kiž je swoju hordosčj wotpołōžŭ a je ponižny. Hdyž je tebi wo mudrosčj čžinicj, dha pytaj jenicžy ju a niž to swoje; słamaj swoju wolu a čžataj ŭ mērom, shto potom budže.

Pschemyšli febi wschitko, shtož je swjate, a budž wěrjazy. Njesazpi žanu wēru a njemēj žadyn šmēch ŭ Bohom. Loško je, mōj šyno, nēscho sazpicj, ale čžežko je, wschitko derje sroschmicj. — Njewuczj druhich prjedy, hacj sam nawuknył njesjy. Čžin dobre, dokelž je dobre, a njestaraj bo wo to, shtož ŭ teho budže. Swoju wolu słož na jene a to samo a to ŭ zplchj wutrobu.

Staraj bo sa swoje čželo, niž paŭ, jako by to twoja duscha byla. Budž spravny pschecziwo wschitkim čžlowjekam, ale swoje sradui swēru. Njerēcj nikomu po hubje, a njepschidaj, so bychu bo drush tebi pschimolweli. Čžescj kōždeho po jeho stawje a njech bo wōn hanibuje, hdyž to njesašłuzi. Njebudž nikomu ničzo winojty, ale sadžerž bo pschecziwo wschitkim, jako bychu twoji wēricželjo byli. Njecziŭ, jako by dobročžiwny byl, ale budž pschezo sdbony a spravny. Pomhaj a daruj radny, ale njebudž teho dla hordy. Njepraj wschitko, shtož wēsč, ale wjedž kōždy čžaš, shtož prajišč. Njemēj towarštwō ŭ tymi, kotšiz bu wulžy a wōšebni knježŭ. Njeknył bo, hdyž wušmēwžy kydaja, pschetož wōni bu narihubjenschi mjes wschitkimi stworjenjemi. Njemēj ničzo čžinicj ŭ tymi, kotšiz bu po sbačzu bohobojasni, ale ŭ tymi wo prawdže pobožnyimi dušchemi dđerž dobre towarštwō. Čžlowjek, kiž ma wēru pobožnosčj we wutrobje, runa bo słōnzu, kotrež swēczi a hrēje, hacj runje słōncžko njerēczi. Čžin, shtož je saplaczenja hōdne, ale nježadaj febi žanu mšdu. Hdyž masch nusu, wufkorž ju febi, niž paŭ druhim. Mēj pschezo dobre w myšlach.

Hdyž šym wumrjel, dha wopomn, so šym do lēpschego kraja dōšchol. Stej swojej macžeri ŭ pomozny; čžescj ju taŭ dołho hacj je žiwa, a pohrjebaj ju pschi mni. Dopominaj bo wschēdnje na šmjercj a wēcžne žiwjenje a budž dobreje nadžije! Njekhodž se swěta, khiba bo by swoju lubosčj ŭ Šesufej psches nēlajki plōb žiweje wērny wobšwēdczil. — Twōj swērnny nan.

Čži pohladny.

Nas bu pobožny muž praschany, kaŭ to pschindže, so mōže febi pschi wschēm žiwjenskim horju tola tajku smērniwosčj wobarnowacz. Wōn wotmolwi: „To ŭ teho wukhadža, so swojej woczŭ derje na kēdžbu bjeru; pschetož wschitko bo psches smyšla ŭ wutrobje dobywa, ale tež to dobre.“

Na dalschu prascheŭ, kaŭ to čžini, wōn džescje: „Kōžde ranje, prjedy hacj na swoje dželo a mjes ludži du, swojej woczŭ rošpomnicže na tšŭ wēžy słožam: Najprjedy jej ŭ njebyu posbēhuju a bo dopomnjam, so je moje hłowne dželo a samēr mojeho žiwjenja a skutkowanja tam horjeła. Potom nakhilam jej ŭ semi a wopomnjam, kaŭ mało mēštna trjebam, so bych junu w njej swōj row namatał. Šlōncžnje wokoło febye pohladuju a šyku tych wobkēdžbujy, kotrymž bo hišchče hubjenscho wjedže dnyžli mi. Na tole waschnje trošchtuju bo wscheho horja a šym se swētom a čžlowjekami spokojnje w Bošy žiwny.“

F.

Njewjesčžinska pomoz.

Psched jara wjele lētami kšchescžžijansžy domorōdni na rjanej kupje Ceylon žaneho dostojneho mēštna sa swoje Bože šłuzžy njewobšedžachu, ale po jenym tajkim žedžiwje žadachu.

Duž wobsantnychu, febi zyrkej natwaricj, a se wschēch stronow bo tež horliwosčj sa spomōžowanje tuteho rjaneho wotpohlada potasowasche. A najwjesčžemu spodžiwanju wobhydlerjow kupy paŭ jena wopuschčžena šyrota, Marja ŭ mjenom, kiž bēsche w jenej šchuli mēštna Doboville darmo rosmucžowanje dostawala, pschindže a proschescje, so čžyžli twaršku mēšnosčj wot njeje pschijecj, nahladny kruč kraja w jejnej domowinje.

Bēsche to wscho, shtož wona na swēcze wobšedžescje; ŭ temu bē to jejna njewjesčžinska pomoz, a kōždy domorōdny wjedžišche, so bo wona, jeli ju prjecj da, ŭ tym teho loša wšdawasche, kotryž pola jejneho luda jako tōn sa hōlcžata jenicžy dozpicžahōdny pšacžescje.

Tehodla ju namolwajachu, so by tōnle sa nju taŭ njesbožowny wotpohlad spuschčžika — haj, wscho mōžne dorčžowanje bu nałōžowane, so by wona swoje słowo sašo wrōczzo wšala, a jako to ničzo njepomhalsche, džechu samo taŭ daloko, ju ŭ bludom wobenženu wuprajicj. Ale ŭ čžichej radoščju Marja rjekny: „Sa šym swoje małe wobšedžestwo Njesej Šesufej dala, a je wōn tošamo pschijał, dha dyrbicže wy jo tež pschijecj!“

A taŭ bu přēnja kšchescžžijanska zyrkej na kupje Ceylon na tym mēštnje natwarjena, kotrež bēsche ta khuda šyrota darila.

Samērnyje tež jena Marja, kiž swoje najlēpsche da, a kotrejež narda je hjesdwełnje krašna byla we woczomaj jejneho Šbōžnika, kotrehož wona lubowasche, a kotrehož čžyšche se wschēm, shtož mējesche, pschekrašnicj!

F.

Š rospominanju.

Wschēdnje bo pschepytuj, pschetož kōždy džen mōže pošledni twojeho žiwjenja bycz.

* * *

Jeli so bo modlicj pschestawasch, sapocžina njepschecžel pschewinjecj a bo wješelecj.

* * *

D nješwat saš, hdyž drugi šwari čže,

Ssej wufwol ščžerpnosčj, ta twōj šchit njech je.

* * *

Šōrla radoščje a šrudoby nošymy w jenej wutrobje.